

Астинь, во всичко-то си украшеніе, вѣрѣдъ счастливы-тѣ му подданныцы. Но горда-та Астинь не рачила да испълни волю-тѣ на супруга си. Царя-тѣ ся разгѣвалъ, напустижъ Астинь и сторилъ намѣреніе да си избере другъ женъ, която да бѣде подобра и попокорна.

Избора-тѣ паднжъ на Есѣирь. Смирenna-та Есѣирь никакъ не мыслила, че бы могло да ся падне ней на дѣлъ таково счастье. Тя не ся занимавала съ кытеніе и не знаела, въ свое-то смиреніе, че была найхубава отъ всички-тѣ. Царя-тѣ ъ избралъ изъ помежду всички-тѣ другы дѣвицы и возложилъ на неѣ царскій вѣнецъ.

Въ честь на Есѣирь царя-тѣ направилъ пиръ, на който по-выкалъ всички-тѣ князове и велможи; той простилъ на на-рода данока за цѣлъ годинъ и надарилъ всички-тѣ съ царскъ щедротъ за изявленіе на радость-тѣ си: той искалъ да ся радва всичко-то царство съ него наедно. Но Есѣирь не ся возгордила въ новыи си санъ. И откакъ станжла царица, тя не прѣставала да почита и обыча Мардохея, както и отнапрѣжъ, кога живѣяла въ къщи му, като смирено сираче.

ГЛАВА ХСІХ.

Мардохей и Аманъ.

Мардохей твърдѣ часто доходжалъ до врата-та на царскыи дворецъ, за да разузнае, какъ ся намира Есѣирь. Веднажъ той подслушалъ, какъ двама отъ царедворцы-тѣ ся наговаряли да убѣжтъ царя. Мардохей, като вѣренъ подданикъ, искалъ да прѣдупази господара си; той увѣдомилъ за това нѣчто царя-цѣ-тѣ, която обадила всичко-то на царя. Изслѣдовали дѣло-то и нашли донесеніе-то истинно; два-та наговорницы обѣсили, а происшествіе-то записали въ книгъ-тѣ на царскы-тѣ лѣтописи.